

פרשת לך לך

"למה לא הגדת לי פי אשתך הוא. למה אמרת אחתי הוא" (יב, יח-ט).
מעיר על כך הגאון רבי שלמה גנצפריד זצ"ל בספרו "אפריון":

מדוע עשה פרעה ב' שאלות מזה, הרי עיקר הטענה היא מה שלא אמר שהיא אשתו, ולמה הוצרך להוסיף על טענתו 'למה אמרת אחותי היא'.

וכתב ליישב על פי מה שמצאנו במגילת אסתר (ב, ג), שמרדכי צוה על אסתר שלא תגיד את עמה ואת מולדתה, והטעם בזה כדי שיחשוב אחשוורוש שהיא ממשפחה בזויה ולא יקחנה לאשה, כי אין כבוד למלך לקחת אשה ממשפחה בזויה.

ולפי"ז אם היה אברהם אומר על שרה רק שהיא איננה אשתו ולא היה אומר אחותי היא, יתכן שלא היה פרעה לוקחה לאשה, כיון שלא נודע ממשפחה, ויתכן שהיא ממשפחה בזויה ואין כבוד למלך לשאת אשה ממשפחה בזויה, אך כיון שאמר אברהם אחותי היא לא חשש פרעה שהיא ממשפחה בזויה, שהרי היא ממשפחת אברהם שהיה מפורסם בכל העולם.

וזהו שטען פרעה לאברהם, שעשה עמו ב' רעות, האחת מה שלא הגדת לי שהיא אשתך, והשנית מה שאמרת לי אחותי היא ולכן לקחתה לאשה, כי לולא היתה אחותך לא הייתי לוקחה שמה ממשפחה בזויה היא.

"ויקחו את לוט ואת רכשו בן אחי אברם וילכו והוא ישב בסדם" (יד, יב).
 וכי הרכוש היה בן אחי אברהם? מדוע אמר הכתוב "ויקחו את לוט ואת רכשו בן אחי אברם...", ולא כפי שמתבקש: "ויקחו אל לוט בן אחי אברם ואת רכשו..."?
 מדוע 'נעץ' הכתוב את הרכוש בין שמו של לוט לבין יחסו?

ביאור נפלא מובא על כך בשמו של הגאון רבי אליהו עקיבא רבינוביץ', אב"ד פולטבה:
 הלא ידענו שאמרפל הוא נמרוד, כפי שפירש רש"י (פסוק א): 'אמרפל - הוא נמרוד שאמר לאברהם פול לתוך כבשן האש'. עוד ידענו שנמרוד ואברהם ניהלו ביניהם מאבק איתנים על האמונה בהקב"ה: בעוד נמרוד הסית לעבוד עבודה זרה - עמד אברהם וסתר את דבריו לגמרי.

והנה, נודע לנמרוד כי בן אחיו של אברהם, לוט, דומה בקלסתר פניו לאברהם אבינו, כפי שכתב רש"י (לעיל יג, ח) על הפסוק "כי אנשים אחים אנחנו" - 'קרובים, ומדרש אגדה: דומין בקלסתר פנים'. כאן צץ במוחו רעיון 'גאוני': אקח את לוט בשבי ואכריח אותו לדרוש ברבים שדרכי היא האמתית, ועקב הדמיון בין אברהם ללוט - יסבור העולם שניצחתי את אברהם, וראיה כי כך: שהרי הוא עצמו עומד ומצהיר ברבים על צדקת דרכי!

זו כוונת הפסוק: "ויקחו את לוט ואת רכשו", ומהו הרכוש שהיה ללוט? "בן אחי אברם" - שהיה דומה לו בקלסתר פניו...

מעתה כמה נפלא לשון הפסוק (יד): "וישמע אברם כי נשבה אחיו", והלא לא אחיו נשבה אלא בן אחיו? אלא "אחיו" פירושו: הדומה לו בקלסתר פניו!

(ושל לא יחסר)

"אם מחוט ועד שרוף נעל ואם אקח מפל אשר לך ולא תאמר אני העשרתי את אברם. בלעדי רק אשר אכלו הנזעים וחלק האנשים אשר הלכו אתי ענר אשכל וממרא הם יקחו חלקם" (יד, כג-כד).

איך יכול אברהם לוותר על חלקו - תמה הגאון המופלא רבי יעקב לוי זצ"ל (גאון אדיר בתורה, שהסתיי עצמו ועבד כסולל כבישים) - הרי קנה את כל הרכוש בשבי במלחמה, וכאשר החזיר את הרכוש, יש בכך לכאורה איסור של "לא תחנם"?

ועוד קשה: אם היתה לו סיבה לסירובו לקחת את הרכוש, למה אמר על ענר אשכול וממרא "הם יקחו חלקם"?

אלא, ביאר, נפסק בשולחן ערוך (ח"מ רסו, א): "אבדת העובד כוכבים מותרת, שנאמר (דברים כב, ג): "אבדת אחיך", והמחזירה, הרי זה עובר עבירה, מפני שהוא מחזיק ידי עוברי עבירה. ואם החזירה לקדש את השם כדי שיפארו את ישראל וידעו שהם בעלי אמונה, הרי זה משובח.

לפי זה נוכל לומר, שאברהם משום מידת חסידות החזיר את הרכוש, ואיסור "לא תחנם" לא שייך כשמטכוון לקדש את השם. ואולם, מידת חסידות שייכת רק כלפי רכושו של אברהם, אבל בממון של אחרים - אין לוותר משום מדת חסידות, כדברי הירושלמי (דמאי ב, א): 'ואי בעית מחמרא אנפשך - תשתרי לחברך, ולכן על ענר אשכול וממרא אמר אברהם: "הם יקחו חלקם"!' (זכר יעקב)

"התהלך לפני והיה תמים" (יז, א).

מונא בגמרא בנדרים (לב): "רבי אומר: גדולה מילה, שאין לך מי שנתעסק במצוות כאברהם אבינו ולא נקרא תמים אלא על שם מילה, שנאמר 'התהלך לפני והיה

תמים' וכתוב 'ואתנה בריתי ביני ובינך' ".
בשולי מכתב לבנו לרגל הולדת נכדו, כתב הגאון בעל 'כתב סופר' מפרשבורג (שו"ת כת"ס, י"ד סי' קיט) ביאור נחמד בענין זה.

שהרי לכאורה יש לתמוה: מנין לנו שגדולה מצות מילה, והלא יתכן שמצות מילה קלה היא, ובכל זאת לא נקרא אברהם תמים עד שנימול, שהרי מי שיש בו חסרון, אפילו חסרון קטן, גם כן לא נקרא 'תמים'?

אלא, יש ליישב על פי דברי הרמב"ם ב'מורה נבוכים' הסובר, כי טעם מצות מילה היא כדי להחליש התאוה. והרמב"ן בפירושו לתורה הביא את פירושו וצווח עליו בטענה כי אף שהדבר אמת בטבע - אולם לא זה הטעם, אלא חותם אות ברית קודש הוא.

ומכל מקום למדנו שעם חיתוך המילה מתמעט כח התאוה ונימול גם כן ערלת הלב עם ערלת הבשר.

לפי זה מבאר ה'כתב סופר' מדוע לגבי ישמעאל נאמר "בהמולו את בשר ערלתו" ולגבי אברהם לא נאמר "את בשר ערלתו", וכתב רש"י שהטעם הוא מפני שבאברהם כבר נתמעטה התאוה מכח תשמיש. אולם לדברינו נבאר עוד, כי אברהם היה כובש את תאוותו גם קודם לכן, אף שאז עדיין היה כח התאוה חזק, עד שלבו חלל בקרבן ולא הרגיש יצר הרע, ולכן כשנימול לזקנותו לא מל רק את ערלת בשרו, ואילו את ערלת הלב לא היה צריך למול. ישמעאל, לעומת זאת, היה צריך למול גם את ערלת הלב, ולכן נאמר בישמעאל "את" - לרבות ערלת הלב. ואכן ישמעאל עשה תשובה בסוף ימיו, כפי שהתבאר בגמ' בבבא בתרא (טז סע"ב, והובא ברש"י סוף פר' חיי שרה).

עתה נחזור לעניינינו. כל זמן שאברהם לא מל את עצמו, היה צריך לכבוש את יצרו בכל מניעה ממה שאסרה תורה ובקיום מצוות, והיתה זו עבודה קשה בכיבוש היצר ולפום צערא אגרא' ושכרו על כך היה גדול מאוד. אולם לאחר שמל, ובאופן טבעי נחלש כח התאוה, לא היתה כל מצוה ומצוה צריכה כבישת יצר בחווקא כבתחילה, ואם כן מכאן ולהבא התמעטו כל המצוות שעשה בערכם ובשכרם.

נמצאנו למדים שמה שהיה חסר לאברהם - מצוה אחת של מילה, השלימו כל המצוות האחרות והעמל שכבש את יצרו כדי לקיימן, ולפום צערא אגרא', ובכל זאת לא נקרא 'תמים' עד שמל. והרי על ידי המילה יש כאן חסרון כלפי שאר המצוות, ואיך יתכן שנקרא לפני כן 'חסר', ולאחר המילה 'תמים'?

מכאן ששקולה מילה כנגד כל המצוות!

לפי זה, הוסיף הגאון ה'כתב סופר' וביאר את מה שאמרו חז"ל שאין גדול במצוות מאברהם. ולכאורה, הרי יצחק ויעקב בודאי קיימו גם כן את כל התורה כאברהם ומדוע נגרע חלקם?

אולם לדברינו יבואר להפליא, שהרי יצחק ויעקב קיימו את כל המצוות לאחר שנימולו ולא היה קשה עליהם קיום המצוות כפי הקושי הגדול שהיה לאברהם שקיים המצוות קודם שנימול - כאשר כח התאוה עדיין לא הוחלש בקרבן!

(כמוצא שלל רב)

"ויאמר אלוקים אל אברהם" (יז, ט).

בהפסרת השבת אנו קוראים (ישעיה מ): "למה תאמר יעקב ותדבר ישראל נסתרה דרכי מה' ומאלוקי משפטי יעבור".

פירש הגר"א מוילנא את הפסוק בדרך דרש כך:

הנה אנו בתפילת עמידה אומרים: "אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב", ולכאורה מדוע אין אנו מזכירים אלוקי ישראל במקום אלוקי יעקב שהרי שם ישראל יותר חשוב - "כי שרית עם אלוקים".

אלא שמשפט זה "אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב" עולה בדיוק מנין הוי"ה 26 אותיות. ואם נאמר אלוקי ישראל - יצא 27 אותיות.

ואם תשאל שנאמר אלוקי ישראל - רק שנוירד את האות ו' הראשונה מהמילה ואלוקי יעקב, ויצא מנין 26. התירוץ הוא: שלפי הדקדוק צריך לומר אלוקי אברהם אלוקי יצחק ואלוקי יעקב ולא מתאים לומר אלוקי אברהם אלוקי יצחק אלוקי ישראל בלי ו'.

וזהו פירוש הפסוק, דמקשה הנביא "למה תאמר יעקב" - בתפילת עמידה. "ותדבר ישראל" - תאמר אלוקי ישראל. אלא התירוץ, כיון "שנסתרה דרכי מה'", לא יצא שם הוי"ה כנ"ל. ואם תשאל "ומאלוקי" - שנוירד את האות ו' הראשונה מהמילה "ואלוקי" - יעקב. התירוץ "משפטי יעבור" שלפי הדקדוק צריך להוסיף ו'.

והוסיף ע"ז הגאון מוילנא רמז נפלא, שזהו שרמז הפסוק "לולי ה' שהיה לנו יאמר נא ישראל", לולי שהיינו צריכים שיצא שם הוי"ה בתפילה יכלנו לומר "אלוקי - ישראל. יאמר נא ישראל. (להתעדן באהבתך)

העלון מוקדש לשחרורם במהרה של כל השבויים בריאים ושלמים, לרפואת כל הפצועים, להצלחת וישועות כל אנשי הבטחון ועם ישראל בכל מקום שהם.

משמים חפצים בכך. אלא שהדבר לא עורר בו ולו מעט גאווה, שפל רוח היה ולא החזיק טובה לעצמו, על כל מעלותיו, וכיוון שכן, היה סבלני וענוותן כלפי הכל. **על שני גדולי דור אלו, רבי שלמה זלמן אוירבאך והרב שך, אי אפשר לומר בלשון פנים ואופן כי ענוותנותם היתה כרוכה בנחיתות עצמית.** הם הכירו בגדולתם עד הקצה, אלא מאי? מימיהם לא החזיקו טובה לעצמם משום כך! וסבלנות אדירה היתה בהם, כלפי הילדים הרכים והבחורים הצעירים ביותר.

אך בכך לא הסתיים המעשה. כאשר שבתי לבית, יצרתי קשר עם אותו עסקן רפואי וכישרתי לו, שלא הצלחתי להיעזר בפרופסור הנכבד. ביקשתי ממנו שיאתר עבורי פרופסור אחר, בו אוכל להיעזר על מנת להביא את הענין לסיומו הטוב.

על אתר הפנה אותי העסקן הנמרץ לפרופסור אחר, חשוב ונכבד לא פחות, והורה לי להתקשר למרפאתו בבית החולים.

בלב מלא חששות התקשרתי למספר הטלפון, ומעבר לקו נענית בקולה של המזכירה. מה מאוד התפלאתי כאשר המזכירה העבירה אותי ללא המתנה ארוכה, היישר אל הפרופסור הנכבד, ששאל לרצוני בקול אדיב וחביב במיוחד.

הוא הזניב קמבש לדברי, וכאשר סימתי אמר: "אני יוצא לביתי ממש ברגעים אלו, שלח את המסמך לביתי בפקס, וכאשר אגיע בעוד שעה - אעניין בו ואשיב לך מיד".

מיהרתי לעשות כדבריו, שלחתי את הפקס לביתו, וכעבור שעה התקשרתי אליו.

בפיו של הפרופסור היתה מוננה הרצאה שלימה ומדוייקת על המחלה, פרטיה ואופני ריפוייה. בסבלנות החל להסביר לי שלב אחר שלב, את המידע שברשותו. אך אני, שידעתי עד כמה נפשם של בני משפחת הכלה יוצאת לשמוע את התשובה הסופית, לא הייתי מסוגל להאזין לכל זאת. בעדינות קטעתי את הפרופסור, והסברתי לו כי למעשה איני זקוק לכל ההסברים המפורטים, הגם שהם מרתקים בפני עצמם. זקוק אני לתשובה קצרה וחד משמעית על השאלה. האם הבחור בריא כיום, והאם יש ממנה לחשוש בעתיד. שכן, בני משפחת הכלה ממתנינים בקוצר רוח ובמתח אדיר, איום ונורא, לקראת התשובה שתקבע את גורל בתם.

הוא מאוד כעס עלי. "האם אתה לא חושב שלכלה מגיע לדעת את כל פרטי מחלת החתן?" שאל. "הלא אם אענה לך כלאחר יד, עלולה הכלה לחיות כל חייה בתחושה שהיא נישאה בגלל תשובתו הלא מדוייקת של פרופסור עסקן אחד! הן גם אם אענה לך שהחתן בריא, ואתה תלך ותאמר זאת לבני משפחת הכלה, הכלה עלולה להיכנס לדמיונות שווא, ולקום בכל בוקר בבהלה, שמא בעלה אינו נושם עוד..."

"ובכל זאת" התחננתי לפני הפרופסור, "ששמא תואיל בטובך לענות לי, ורק לי, בקצרה, מהי התשובה?" "מוכן אני לכך", נשמעה תשובתו של הפרופסור, "ובתנאי שתבטיח לי שלא תטרוק את השפופרת ותרוץ לספר זאת למשפחת הכלה".

כאשר ניתנה הבטחתך, נשמעת תשובתו של הפרופסור אשר הסיירה אבן כבדה מעל ליבי. "הבחור בריא לחלוטין, ואין כל סיבה לחשוש למאומה!"

הודיתי לרופא בכל פה, ולאחר שסיים להרצות לי על כל פרטי המחלה, לפני שהנחתי את השפופרת על כנה, אמרתי לו: "דע לך, אדוני הפרופסור, כי אני ממש מעריך אותך ואת היחס שלך! אין לך מושג מדוע ולמה, אבל דע לך כי הווא".

שתיקה קצרה שררה מעבר לקו, ואחריה נשמע קולו של הפרופסור: "אני מבין היטב למה אתה מתכוון, ואני רוצה לומר לך, כי יש סיבה להתנהגותי השונה מהתנהגותם של רופאים אחרים. בצעירותי למדתי ביישיבה, וכאשר עזבתי את הישיבה לטובת לימודי רפואה, הבטחתי לעצמי כי לא יעבור עלי יום בלא לימוד דף גמרא. וזה מה ששומר עלי עד היום. היה שלום!" הנחתי את השפופרת במקומה, ליבי נפעם ונגרש ודמעת התרגשות בעיני, ומולי ריחפו דברי רבותינו (אבות ו, א): "רבי מאיר אומר: כל הלומד תורה לשמה זוכה לדברים הרבה וכו', ומלבשתו ענוה ויראה..." (להתעדן באהבתך)

צווח באוזני כשגרנו מאדים ופרצופו סמוק. זעקותיו של הפרופסור הרעידו את הלל הפרודור הרחב. עוברים ושבים עצרו ממחלכם והתבוננו בנו בתדהמה. הפרופסור לא נרגע: "איך אתה מעיז לפנות אלי כך, במסדרון? אתה לא מתבייש?!"

המום כולי ניסיתי להסביר לו, שכבר שעות אני מנסה לקבוע פגישה עם אחת משלוש מזכירותי, אך לשווא. הפרופסור מיאן להירגע.

לבסוף, כאשר הבינותי, שאין סיכוי להרגיע את הפרופסור שגאוותו נפגעה, פניתי והסתלקתי כלעומת שבאתי.

צעדתי לכיוון ממנו באנו, וכאשר עמדתי כבר לעזוב את המקום הגיעה לאוזני קריאתו של הפרופסור: "בוא הנה רגע אחד".

נעצרתי, ולתומי סברתי, כי הנה, הפרופסור שהקיז את חמתו מתרכך ומתרצה, ועתה יואיל לענות לי בטובו על שאלתי. בצעדים מאוששים חזרתי על עקבותי וניסיתי להגיש לפניו את הדף, אך הוא, כאחוז טירוף, בראותו את הדף אחוז בידי, כמעט ולקה בשבץ מוחי בו במקום. הוא צווח כמטורף: "שלא תעז להראות לי את המסמך! חצוף מחוצף! רציתי רק לשאול אותך שאלה".

נעמדתי על מקומי, והפרופסור המשיך: "אם אני הייתי בא לשיבה שלך, והייתי שואל את ראש הישיבה שלך שאלה בתלמוד כשהוא הולך בפרודור או יורד במדרגות, האם הוא היה מסתכל עלי בכלל?!"

ליבי התמלא ברחמים גדולים על הפרופסור הגאה, ולא יכולתי שלא להטיח זאת בפניו.

וכך אמרתי לו: "פרופסור נכבד, אני ממש מרחם עליך, שלא זכית להכיר את גדולי ישראל. הם היו קשובים ועירניים לכל שאלה של ילד קטן שתפס אותם ברחוב".

כמוכן, דברתי לא התקבלו על ליבו הנפוח של הפרופסור, שהסתלק מן המקום, כשהוא מנפנף בידיו כאחרון התגרנים בשוק: "חצוף, חצוף".

יצאתי מבית החולים כלעומת שבאתי, ומחשבות געגוע הציפו את מוחי. באותם רגעים נזכרתי בימי צעירותי, כאשר חבשתי את ספסלי הישיבה הקדושה "קול תורה", בימים בהם עוד הרביץ בה תורה פוסק הדור והדרו, רבי שלמה זלמן אוירבאך זצוק"ל.

פעמים רבות, נזכרתי, היינו מטרידים את ראש הישיבה בשאלות של נערים צעירים, שאלות שבקושי ובדוחק ניתן להדביק עליהן תותי "שאלה". מעולם לא ראינו אצל ראש הישיבה קוצר רוח או חוסר סבלנות, תמיד היה ממתין במאור פנים עד שנסיים להרצות את "שאלותינו", ואחר היה משיב עליהם בטוב טעם ודעת, עד שהיה בטוח שהעומד לפניו קיבל את דבריו. מאות פעמים עצרוהו אנשים ובחורים, בחדר המדרגות, בצאתו מן המכונית ועל מפתח הישיבה. מימיו לא הראה אותנו מהירות וחפזון, ותמיד היו עיתותיו בידו, עבור הכלל והפרט.

מחשבותי נדדו אל ישיבת פוניבז', אשר בהיכלה הסתופפתי לאחר מכן, ודמותו של מרן ראש הישיבה, רבי אלעזר מנחם מן שך זצוק"ל, צפה ועלתה מיד לנגד עיני.

זכור נזכרתי כיצד היה מרן ראש הישיבה קשוב לשאלותינו, משיב במאור פנים ובאורך רוח, הגם שהשואלים היו בחורים צעירים, או ילדים ממש.

בחדווה נזכרתי כיצד אז, בימי זקנותו של מרן הרב שך, כאשר בחורי הישיבה המבוגרים כבר לא הניחו לאף בחור צעיר לגשת אליו ולהטריד אותו בשאלות שונות ומשונות, ובהגיעו להיכל הישיבה - הקיפואו מכל עבר, ידענו אנו, צעירי הישיבה, כי הזמן היחיד בו ניתן "לתפוס" את ראש הישיבה ולהתבשר מגדולתו וקומת הענק שבו, הוא ברדתו במדרגות או בלכתו במסדרון...

רבי שלמה זלמן אוירבאך, הרהרתי לעצמי באותם רגעים, ידע והכיר בגדולת עצמו, הוא ידע גם ידע כי עשרות אלפי בני אב בישראל מנהלים את אורח חייהם לפי מוצא פיו, ובכל זאת לא גבה ליבו ולא רמו עיניו, ולא הילך בגדולות ובנפלאות ממנו. אין ספק, גם מרן הרב שך לא היה נחות בעיני עצמו. הוא הכיר וידע כי הוא מנהיג הדור, ובמקרים רבים מתערב ופסק, גם כאשר לא נדרש, ביודעו כי

בספר "דרך עץ החיים" מביא סיפור מאלף שהתרחש עימו, הממחיש עד כמה אור התורה מחייה ומעדן את לומדה כאן בעולם הזה, ומאידיך - ממחיש איך נראה אדם בלי קביעות עיתים לתורה. סיפור זה מוגש בהערכה רבה עד המאוד לכל בני התורה, שהשבע נכנסו ל'זמן חורף' הארוך והמרומם, וכן ללומדי הדף היומי המתייגעים בעמקי הסוגיות במסכת 'בבא בתרא' הארוכה...

וכך הוא מספר: **היה זה בצהרי יום בהיר אחד, כאשר הטלפון בביתי צלצל.** מעברו השני של הקו היה אחד מראשי המוסדות לבעלות השטובה, קולו נשמע בהול במיוחד, ובפיו היה סיפור מוזר.

אחת הבנות הלומדת במוסד שבהנהלתו, עומדת לבוא בשעה טובה ומוצלחת בברית האירוסין עם בן תורה ירא ה', והיום בערב עתידה להיערך סעודת האירוסין. אלא מאי? על החתן נחה לפתע רוח טהרה וישרות לבב, והוא החליט ליידיע את זוגתו לעתיד, כי בעבור סבל ממחלת לב, ובמשך כמה חודשים פרפר בין חיים למוות, לבסוף, כך סיפר, הבריא לחלוטין וכיום אין הוא סובל ממאומה. בידו מסמך רפואי המאשר עובדה זו. מלכתחילה לא רצה החתן לדבר על כך עם המשודכת, אך לאחר שהבין כי הרבנים שיבשוהו למסיבת האירוסין ושיחו בודאי אודות הנס שנעשה לו, לפני שנים, החליט להקדים ולספר על כך לכלה בעצמו.

מובן מאליו, שבני משפחת הכלה נלחצו מאוד מכל הענין, ועל אתר יצרו קשר עם מנהל המוסד בו לומדת בתם, על מנת להיוועץ בו מה לעשות.

ברם, הוא, מנהל המוסד, אינו יודע לקרוא את השפה הרפואית המסמך לידיו אינו אומר מאומה, ועל כן מבקש הוא את עזרתך. המקרה נגע לליבי, ומיהרתי להתקשר עם אחד מעסקני הרפואה הידועים בירושלים. הלה חקר מעט על פרטי המקרה, ונתן לי את שמו של פרופסור גדול, ראש אחת המחלקות החשובות בבית חולים גדול בירושלים. "הוא, הפרופסור" הבטיח העסקן, "יכול לומר לך בהצצה של רגע על המסמך - מהו מצבו הרפואי של הבחור".

לא בזבזתי זמן ופניתי להתקשר לאותו פרופסור, אך לא עלה בידי להשיגו. בכל פעם נענית על ידי אחת משלוש מזכירותיו, כאשר פעם אחת נאמר לי כי הוא בביקור במחלקה, פעם אחרת נאמר לי כי הוא בעיצומה של התייעצות בחדר ניתוח, ופעם שלישית סתם כך, היה הטלפון תפוס.

כאשר חלפה מחצית השעה והטלפונים לא נשאו פרי, החלטתי לקום ולעשות מעשה. עליתי על מונית ונסעתי במהירות אל בית החולים כאשר כולי תקווה כי אצליח לאתר את הפרופסור לפגישה של רגע חטוף, על מנת שיוכל לומר לי רק, מה מצבו של החתן דן. כאשר באתי בשערי בית החולים, עבר בנויר רעד קל. מולי חלף רופא שנראה כפרופסור מדופלם, והצצה קלה בתג הזיהוי שעל חלוקו העלתה כי מדובר בדיוק ברופא אותו אני מחפש.

ראיתי בכך את יד ההשגחה מכוונת ממעל, ניגשתי אל הפרופסור ביראת כבוד וסיפרתי לו, כי אני זקוק לו עד מאוד. הוא שאל מדוע, ואני סיפרתי לו את כל פרטי המקרה, על החתן והכלה העומדים לבוא הערב בברית האירוסין, כאשר החתן סיפר לפתע על בעיה רפואית ממנה סבל בעברו, וכי הכלה ובני משפחתה אינם יודעים כיצד להתייחס לכך.

כך אותה עת צעדנו, אני והפרופסור הנכבד, לכיוון המחלקה, ואני המשכתי ואמרתי, כי בני משפחת הכלה מוכנים לשלם ככל שיידרש מהם עבור קבלת חוות דעתו המלומדת אלא שהענין דחוף ביותר.

"ומה אתה רוצה?" חקר הפרופסור בשלישית, ואז אמרתי לו, כי בכיסי מצוי המסמך הרפואי, וכי הנה, אוכל להראותו לכבוד הפרופסור.

שלתפי מוכיסי את המסמך הרפואי, פתחתי את הדף המקוּפָּה, וביקשתי ממנו בעדינות, כי יואיל בטובו להעיף מבט במסמך, ולחוות את דעתו הנכבדה.

לתגובתו הנוראה לא פיללתי בחלומותי הגרועים ביותר. הפרופסור נעמד על מקומו כהלום רעם, כאילו מאן דהו היכה על ראשו בפטיש איננים, ואז התפרץ כחיה פצועה.

"חצוף מחוצף שכמוני!", "פרא אדם, חסר תרבות!"